

Τι κάνουμε τώρα; (4) — Όχι στην παγκοσμιοποίηση!

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Χαρακτηριστικό του καθαρά αποπροσανατολιστικού ρόλου που αντικειμενικά παίζει σήμερα ένα μεγάλο τμήμα της Μαρξιστικής Αριστεράς (συνήθως Τροτσικιστικών τάσεων, αλλά όχι μόνο!) είναι ότι μη έχοντας καμιά αντίληψη του νέου συστημικού φαινομένου που αποτελεί η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, και της αποκεντρωμένης άτυπης Υπερεθνικής ελίτ που την διαχειρίζεται, καταφεύγει στα Μαρξιστικά κιτάπια του 19ου αιώνα για να καταλήξει ότι ο δρόμος για την αυτοχειραφέτηση των εργαζομένων και τον σοσιαλισμό περνά μέσα από την παγκοσμιοποίηση! Έτσι, επιστρέφουμε στην παρωχημένη ιδέα της “Προόδου” και στην υιοθέτηση αντιδραστικών στην ουσία τους θέσεων, όπως ότι η αποικιοκρατία έπαιξε προοδευτικό ρόλο, σαν “αναγκαίο” κακό στην ίδια πορεία για τη σοσιαλιστική κοινωνία! Περιττό να αναφέρω ότι παρόμοιες απόψεις (όπως και οι αντίστοιχες των Νέγκρι και Χαρντ) αγκαλιάζονται από τα διεθνή ΜΜΕ που παίζουν σήμερα τον ρόλο των ιδεολογικών οργάνων της παγκοσμιοποίησης. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν πολλοί από τους ίδιους “αριστερούς” που αγκαλιάζουν την παγκοσμιοποίηση υιοθέτησαν χθες τη σφαγή του λαού της Λιβύης από την υπερεθνική ελίτ, και σήμερα της Συρίας, με το να υποστηρίζουν τους Νατοϊκούς “επαναστάτες” που, αφού αρχίσουν τις σφαγές, στη συνέχεια καλούν το ΝΑΤΟ για να τις ολοκληρώσει!

Έτσι, όλοι αυτοί δεν βλέπουν ότι η υπερεθνική ελίτ ασκεί τον άτυπο έλεγχο της μέσα από υπερεθνικούς θεσμούς, όπως η ΕΕ, ο ΠΟΕ, το ΝΑΤΟ κ.λπ., και ότι τα εθνικά κράτη που είναι ενσωματωμένα στην παγκοσμιοποίηση παίζουν απλά ρόλο εκτελεστικό των αποφάσεων των υπερεθνικών οργάνων (βλ. Ελλάδα). Ούτε βλέπουν, επομένως, ότι μόνο μέσα από την αποδέσμευση από την παγκοσμιοποίηση και τους θεσμούς της μπορεί ένας λαός να αυτοχειραφετηθεί σήμερα. Αντίθετα μιλούν για αγώνα μέσα στα όργανα αυτά που δήθεν θα ενώσει τους εργαζόμενους σε κοινό αγώνα κατά του κεφαλαίου. Και αυτό δεν αφορά βέβαια μόνο αυτούς που δεν τολμούν ούτε καν να θέσουν θέμα εξόδου από την ΕΕ, αλλά και αυτούς που άμεσα ή έμμεσα υποστηρίζουν την παγκοσμιοποίηση. Είτε το λένε φανερά, είτε το εννοούν όταν δεν βάζουν θέμα αποδέσμευσης από τους θεσμούς της.

Φυσικά, η αποδέσμευση από τους υπερεθνικούς θεσμούς δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσον για μια φιλολαϊκή παραγωγική αναδιάρθρωση. Όμως, εάν δεχθούμε ότι το βασικό πρόβλημα σήμερα για τα λαϊκά στρώματα που αντιμετωπίζουν οικονομική καταστροφή είναι η αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής, και ότι μια φιλολαϊκή παραγωγική αναδιάρθρωση προϋποθέτει την οικονομική αυτοδυναμία, προφανώς, αυτή δεν είναι

δυνατή ούτε μέσα στην ΕΕ, αλλά ούτε και μέσα στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, την οποία πολλοί «αριστεροί» την παίρνουν δεδομένη. Από αυτή τη μεριά τουλάχιστον το ΚΚΕ είναι συνεπές όταν επίσης βλέπει ότι παρόμοια αναδιάρθρωση προϋποθέτει την οικονομική αυτοδυναμία έξω από τους θεσμούς της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Το θέμα όμως που μπαίνει είναι εάν η αυτοδυναμία προϋποθέτει τη κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας με την έννοια της αντικαπιταλιστικής επανάστασης (που με δεδομένη την έλλειψη των υποκειμενικών συνθηκών παραπέμπει στις καλένδες), ή εάν αρκεί η απεξάρτηση από την παγκοσμιοποίηση.

Αποτελεί, επομένως ασυνέπεια, αλλά και αποπροσανατολισμό να υποστηρίζεται από κάποιους «αριστερούς» ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια «καλή» καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση που θα επέτρεπε παρόμοια ριζική αναδιάρθρωση, έστω και μέσα στους υπερεθνικούς θεσμούς που δημιούργησε η υπερεθνική ελίτ. Είναι, δηλαδή, φανερό ότι χρειάζεται ριζική αλλαγή του αναπτυξιακού προσανατολισμού: από την εξωστρέφεια και την ενσωμάτωση στην παγκοσμιοποίηση, που μας οδήγησαν στη σημερινή καταστροφή, στην οικονομική αυτοδυναμία.

Αυτοδυναμία όμως δεν σημαίνει, όπως υποστηρίζει η παλαιολιθική Μαρξιστική “Αριστερά” διαστρεβλώνοντας την έννοια, επιστροφή στην εθνική οικονομία και το εθνικό κράτος με τη σημερινή μορφή τους. Πραγματική εθνική οικονομία σημαίνει τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας από τα λαϊκά στρώματα που αποτελούν τη πλειοψηφία του λαού, και όχι από μια τάξη ή μια ελίτ. Ούτε σημαίνει βέβαια απομονωτισμό, αλλά ένα νέο πραγματικό διεθνισμό που μπορεί να κτιστεί μόνο έξω από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς. Αυτό επιβάλλει να αρχίσουμε από κάτω, δηλαδή, από την κάθε χώρα χωριστά και από ενώσεις χωρών που επιδιώκουν την αυτοδυναμία τους. Είναι, επομένως, αποπροσανατολιστικά παραμύθια σήμερα (αν δεν είναι εκ του πονηρού) τα περί κοινού ταξικού αγώνα (ακόμη και μέσα στην ΕΕ!) για τη σοσιαλιστική αλλαγή, όταν το εργατικό κίνημα, που έχει καταρρεύσει από καιρό στη Δύση, δεν είχε τη δύναμη ούτε μια μονοήμερη γενική πολιτική απεργία σε πανευρωπαϊκό επίπεδο να οργανώσει μπροστά στην πιο γενικευμένη ιστορικά επίθεση του κεφαλαίου ...

Συμπερασματικά, η ίδρυση αυτοδύναμων οικονομιών αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να γίνει δυνατή η ανάπτυξη του αγώνα για μια νέα μορφή κοινωνίας. Ούτε μια σοσιαλιστική οικονομία, ούτε μια οικονομική δημοκρατία, είναι δυνατές σήμερα σε μια χώρα που δεν έχει αποκτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της και την απεξάρτησή της από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς. Θα επανέλθω όμως με πρόταση για τη στρατηγική αυτή και τις γεωπολιτικές επιπτώσεις της.